

Sygn. akt I ACa 943/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Roman Dzięczek (spr.)

Sędzia SA Małgorzata Rybicka - Pakuła

Sędzia SO (del.) Jolanta de Heij - Kaplińska

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 12 marca 2012 r.

sygn. akt X GC 129/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 943/12

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej – (...)) wnosił o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z o.o. w W. (dalej – Spółka lub (...)) kwoty 107 717,89 zł z odsetkami w wysokości 5% rocznie od dnia 25 lutego 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. Wskazał, że był ubezpieczycielem (...) Spółki z o.o. i wypłacił jej dochodzoną kwotę za utracony towar i koszty dodatkowe i że jest uprawniony do roszczenia zwrotnego wobec pozwanego jako przewoźnika w transporcie międzynarodowym, na podstawie art. 17 Konwencji CMR.

W trakcie procesu, wobec dokonanej na rzecz powoda płatności w kwocie 106 921,69 zł cofnął on pozew w zakresie należności głównej domagając się jedynie zasądzenia kwoty 2489,96 zł i 19,20 zł tytułem odsetek w wysokości 5% rocznie za okres 14 lutego 2011 r. do 2 sierpnia 2011 r. od kwoty 106 921,69 zł oraz od kwoty 796,20 zł, za okres od 14 lutego do 8 sierpnia 2011 r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa kwestionując podstawy swej odpowiedzialności oraz wysokość szkody i jej wypłatę przez powoda uprawnionemu podmiotowi.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2012 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 2 509,16 zł (I.), umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (II.) i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd ten ustalił, że w dniu 25 sierpnia 2011 r. T. jako przewoźnik otrzymała zlecenie dokonania transportu towaru należącego do (...) spółki z o.o.(dalej – (...)) z K. do B. w USA. Nabywca nie zapłacił za towar. Ubezpieczycielem T. – (...) był (...) S.A., którego następcą prawnym jest powód.

Towar został załadowany na pojazd podwykonawcy A. S. ubezpieczonego w (...) S.A.

W czasie transportu, w dniu 27 sierpnia 2010 r. doszło do wypadku i uszkodzenia przewożonego towaru. Z uwagi na powstałą szkodę powód wypłacił T.- (...) odszkodowanie za utracony towar oraz koszty dodatkowe ,w łącznej wysokości 107 717,89 zł

W dniu 29 lipca 2011 r. (...) S.A. zdecydowało o wypłacie powodowi kwoty 106 921,69 zł tytułem odszkodowania, a A. S. przekazał na rzecz powoda dalszą kwotę 796,20 zł w dniu 5 sierpnia 2011 r.

Jednocześnie Sąd pierwszej instancji oddalił wnioski dowodowe dotyczące dokumentów złożonych przy pismach z dnia 11 sierpnia i 19 września 2011 r. na podstawie art. 479¹⁴ § 2 k.p.c.

W tak ustalonym stanie faktycznym, odwołując się do wskazanej przez powoda podstawy prawnej roszczenia – art. 828 § 1 k.c. i art. 17 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego (CMR) Sąd Okręgowy uznał, odwołując się także do brzmienia art. 1 ust. 1 tej konwencji, że w sprawie zachodziły podstawy do zastosowania jej przepisów. Wskazał na treść zlecenia transportowego i art. 3 Konwencji; podkreślił, że A. S. był podwykonawcą, za którego odpowiadał pozwany. Ostatecznie wysokość szkody (kwota główna) nie była kwestionowana przez sprawcę i jego ubezpieczyciela i zastała zapłacona.

Sąd pierwszej instancji nie podzielił stanowiska pozwanej, że wykonywał on funkcję spedytora, uznając je za nieudowodnione (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). Powód natomiast sprostował swemu obowiązkowi wykazując na podstawie zlecenia transportowego, że pozwany był przewoźnikiem w transporcie międzynarodowym.

Sąd uznał też za wykazane, że powód wypłacił odszkodowanie właściwemu podmiotowi (T.- (...)) i że miał roszczenie zwrotne. Wysokość szkody została także ustalona prawidłowo.

Zasądzenie odsetek nastąpiło na podstawie art. 27 ust. 1 CMR, natomiast o umorzeniu postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację w części zasądzającej oraz orzekającej o kosztach procesu wniosła strona pozwana zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 65 § 2 k.c., art. 1 ust. 1, art. 3 i art. 17 ust. 1 Konwencji CMR, art. 794 § 1 i art. 799 k.c., a także art. 828 § 1 k.c. oraz prawa procesowego – art. 233, art. 232 k.p.c. i art. 98 k.p.c.

Wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

W oparciu o dowody zebrane w sprawie i niesprekludowane, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ta ocena była swobodna (art. 233 § 1 k.p.c.), a nie dowolna i odnosiła się w pierwszym rzędzie do zlecenia transportowego, w którym rola pozwanego została określona na piśmie jako przewoźnika; w tym zleceniu została też powołana konwencja CMR.

Stąd, skoro w apelacji nie zarzucono Sądowi naruszenia przepisów o prekluzji dowodowej, tylko nieprekludowany materiał dowodowy mógł stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd pierwszej instancji odniósł się do okoliczności skorzystania przez pozwanego z usług (...) i ocenił ten dowód jako niedostateczny do przypisania pozwanemu roli spedytora. Mieściło się do granic swobodnego sędziowskiego uznania.

Okoliczność zaś posługiwania się podwykonawcami przez przewoźnika i w świetle CMR nie wpływa na podstawę odpowiedzialności pozwanego.

W konsekwencji powyższego Sąd drugiej instancji uznał, że ostatecznie doszło ostatecznie do prawidłowej wykładni treści umowy w zakresie relewantnym w sprawie, albowiem okoliczność wykonywania transportu międzynarodowego także nie została skutecznie podważona.

Skoro tak, zachodziły podstawy do zastosowania przepisów CMR, w szczególności art. 1, 3 i art. 17 ust. 1.

Wysokość szkody została dostatecznie wykazana; podobnie jak okoliczność jej wypłacenia właściwemu podmiotowi.

Reasumując: nie doszło do naruszenia powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego poprzez ich niezastosowanie lub niewłaściwe zastosowanie.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. zasądzając na rzecz powoda wynagrodzenie adwokackie w stawce minimalnej.